

AKCE V ZÁŘÍ

Není-li uvedeno jinak, koná se akce v Modlitebně církve adventistů v Sokolově na Šenvertu, Kraslické ulici 14

KAŽDÉ PONDĚLÍ A STŘEDU 14:00 Návčik duchovních písní s dětmi, vede Luboš Olah, 16:00 Biblická hodina a zkouška romské skupiny Boží cesta

KAŽDÝ ČTVRTEK 18:00 Návčik zpěvu s Hedou Bauerovou

PÁTEK 1.9. 18:30 Studium Bible s Kábrtovými: Chvála svatosti

SOBOTA 2.9. 9:30 Sobotní škola: Dvě smlouvy, 11:00 Kázání Martina Lindtnera (společná bohoslužba pro děti k zahájení školního roku)

ÚTERÝ 5.9. 18:00 Modlitební setkání u Novákových, Těšovice 72

ČTVRTEK 7.9. 18:30 Setkání výboru sboru

PÁTEK 8.9. 18:30 Studium Bible s Kábrtovými: Chvála společenství

SOBOTA 9.9. 9:30 Sobotní škola: Svoboda v Kristu, 11:00 Kázání Enocha Martínka, 14:00 Odpolední bohoslužba se skupinou Boží cesta a husitským farářem Lukášem Bujnou

PÁTEK 15.9. 18:30 Studium Bible s Kábrtovými: Chvála cesty

SOBOTA 16.9. 9:30 Sobotní škola: Žít podle Ducha, 11:00 Kázání M. Lindtnera, 14:00 Slavnost svatého křtu Věry Biharyové, Evy a Luboše Olahových, vede B. Zámečník

PONDĚLÍ 18.9. 18:00 Úvod do Bible s Tomášem Kábrtem v klubu Šnek v bývalém kině v Kraslicích: Náboženství a násilí

ÚTERÝ 19.9. 17:00 Úvod do Bible s T. Kábrtem v Městské knihovně Loket: Radost, která trvá, 18:00 Modlitební setkání u Anny Sladké na Staré Ovčárně 2183

ČTVRTEK 21.9. 18:30 setkání Rady západočeského okrsku sborů v modlitebně v Plzni-Skvrňanech

PÁTEK 22.9. 18:30 Studium Bible s Kábrtovými: Chvála modlitby

SOBOTA 23.9. 9:30 Sobotní škola: Evangelium a církve, 11:00 Kázání Aleny Novákové, 14:00 Odpolední bohoslužba se skupinou Boží cesta a Hanou Kábrtovou

PÁTEK 29.9. 18:30 Studium Bible s Kábrtovými: Chvála Slova

SOBOTA 30.9. 9:30 Okrsková dětská bohoslužba v modlitebně v Karlových Varech - Doubí, Plzeňské ulici 49, pro zájemce o bohoslužbu v Sokolově 9:30 Sobotní škola: Chlubit se křížem, 11:00 Kázání Hany Kábrtové, 14:00 Duchovní muzikál pro děti v modlitebně v K. Varech

Více na [//sokolov.casd.cz](http://sokolov.casd.cz)

PŘIPRAVUJEME:

ÚTERÝ 3.10. 18:00 Modlitební setkání u Ferkových v Novém Sedle, Příčná 485

NEDĚLE 8.10. 15:00 Koncert pražského komorního souboru klasické a duchovní hudby Fides v hudebním klubu Alfa v Sokolově

PĚKNÁ VYHLÍDKA

9/2017

MĚSÍČNÍK SBORU ADVENTISTŮ 7. DNE V SOKOLOVĚ, KRASLICKÉ 494

Věra Biharyová: Jsem vděčná za každý den

Dvě velké životní události zásadně změnil vztah Věry Biharyové z Lokte k Bohu. První bylo její závažné uzdravení a druhé narození dvojčátek vnučky Diany. Bůh pro Věru nikdy nebyl neznámým, věřila vždycky v jeho existenci stejně jako celá její velká rodina, ale nyní věří

nejen v Jeho existenci, ale především v jeho lásce. Rozhodla se nechat se pokřtít jako dospělá, protože chce celému světu a především svým nejbližším dát najevo, že s Bohem počítá, že s ním vstupuje do stejné smlouvy, jakou spolu uzavírají například man-

želé. Napořád, a to v dobrém i ve zlém. To, že i ve zlém, prokázala velkou statečností loni, kdy ji zaskočila náhlá a nečekaná smrt jejího manžela Arnošta Biharyho, kterého velmi milovala. Byl jediným mužem jejího života. Místo čtyřicetiletých oslav společného výročí, které je 19. června roku 2016 čekaly, byl ve stejném měsíci jeho pohřeb. Ptala se Boha, vyčítala, chtěla od něj odejít, ale nakonec se k němu ještě více přimkla. Věra má tři již dospělé děti, syny Arnošta, Honzu a dceru Martinu. Také je babičkou vnučky Diany a vnučka Ernesta a již téměř tři roky prababičkou dvojčat Michalky a Danielky.

Věruško, proč ses po dlouhém váhání nakonec rozhodla ke křtu?

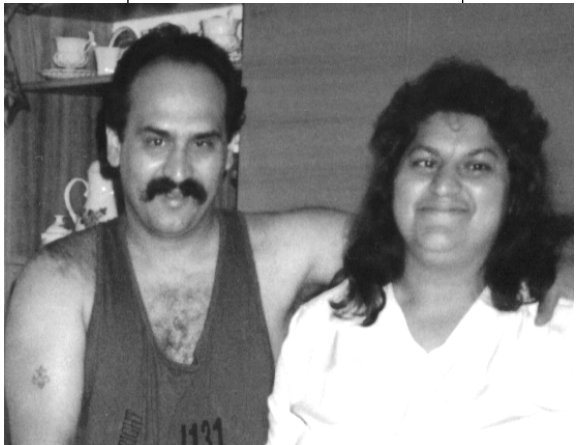
Když mi loni 1. června v 59 letech umřel můj manžel, přemýšlela jsem, že už nebudu chodit na bohoslužby, že se už nebudu modlit. Nechácala jsem, proč mi tohle Pán Bůh udělal. Nerozuměla jsem jeho jednání. Nic takového jsem ale neudělala. Jezdila jsem dál na bohoslužby, mluvila s Bohem a chodím do církve pořád. Při nedávném křtu Hanky Polákové jsem si říkala, že když jsem přestála tu strašnou bo-

lest ze smrti Ernesta bez toho, abych od Boha odešla, není důvod, abych dál se křtem vyčkávala. Navzdory této těžké ráně jsem Bohu zůstala věrná a chci s ním jít dál životem, i když to neznamena, že bych porozuměla tomu, proč Bůh Ernestovi smrt dopustil. Snad mi tohle jednou Pán Bůh vysvětlí. Věřím, že má se mnou ještě nějaké plány.

Jak ses se svým mužem seznámila?

Na zábavě v Lokti. V restauraci U Karla IV. byly vždycky v pátek a v sobotu zábavy, kam jsem moc ráda chodila. Všechno se seběhlo nějak rychle. Ani nevím, jestli se mi hned líbil, on byl moc velký frajer, měl přezdívku Apač. Začali jsme ale spolu chodit.

Bylo mi 17 let, když jsem otěhotněla. Když jsem to řekla rodičům, nastalo doma hotové peklo. A když jsem ještě řekla s kým, tak máma omdlela. Já byla mámy pravá

ruka, taková hodná a poslušná dcera. A teď mě maminka vyhodila z domova, že mám jít za tím, kdo mi udělal dítě. Tak jsem šla bydlet k Ernestovi. Jeho rodičům jsem se ale moc nelíbila, byla jsem taková parádívá a oni si mysleli, že jsem do větru. Přitom Ernest je jediným mužem mého života. Nelíbilo se mi u nich, a tak jsem se po půl roce vrátila zase domů. Tentokrát šel se mnou Ernest. Ani moji rodiče z něj zpočátku nebyli nadšení, zdálo se jim, že se k sobě nehodíme. Ernest působil jako moc velký frajer. Později se s ním ale táta spřátelil a měl ho jako vlastního syna. Manžel byl hodně pracovitý, zručný, šikovný, všechno uměl. Čekali jsme u nás, až dostaneme v Lokti byt. V dubnu

roku 1976 se nám narodil syn Ernest a v červnu ve stejném roce jsme měli svatbu.

Jaké bylo vaše manželství?

Měli jsme se rádi a spolu jsme měli rádi naše děti, vnoučata, pravnučky. V poslední době hodně pozoroval, jak se mi s Bohem mění život. Když k nám přijela televize natáčet modlitební setkání, aktivně se ho zúčastnil, i když do sboru nechodil. Mys-

lím, že byl zvědavý, co nám život v církvi přinese. Vždycky jsem mu vyprávěla, jaká byla bohoslužba, kdo kázal a o čem. Hodně mi naslouchal. Byl to dobrý člověk a moc mi chybí. Jsem moc vděčná za velkou rodinu, kterou mám. Jakkmile potřebuju pomoci, mohu se na něj obrátit. Ernest se oženil s Monikou a mají už jedenáctiletého syna, tentokrát opravdu Ernesta. Manžel a syn se totiž ve skutečnosti jmenují Arnošt, ale všichni jim říkají Ernest. Martina je jen o rok a mladší než Ernest, narodila se v roce 1977. Bydlí v Rottenburgu v Německu s manželem Hansem. Je to od nás asi 450 km daleko, ale i tak se vídáme, jak jen je to možné. Spolu ale dítě mít nemohli, i když moc chtě-

všechny ostatní včetně církevních autorit jsou odepsaní a v opovržení jako zrádci a těžcí hříšníci. Ale pro Matouše jsou tito odpadlíci lidé – mají svá jména, svou víru, své přiběhy, své přátele – má pro ně přirozené lidské porozumění a pochopení, nejedná s nimi povýšeně ani s odporem. A to je důležité. Protože nikdo z Ježíšových učedníků nemůže pro ně udělat tolik, co Matouš, nikdo jiný je nemůže přivést k Ježíšovi.

Jen Matouš mohl mít ten „šílený“ nápad – udělat večírek pro výběrčí daní, pro své přátele, a pozvat na něj Ježíše – verš 29: „A ve svém domě mu připravil velikou hostinu. Bylo tam množství celníků a jiných (takových), kteří s ním stolovali.“ Jak neobvyklý, neslýchaný, pobuřující nápad – pozvat do jedné místnosti učitele Božích slova s jeho skupinou žáků – bohoslovců, a své známé – zkorumpované a zhýralé odpadlíky – výběrčí daní. Co tomu asi říkali učedníci? Ježíši, vždyť to zničí tvou pověst (a naši taky). Taková ostuda, to už nám nikdo neodpáře!

Ale Matouš má ty lidi rád tak, a cítí k Ježíšovi takovou vděčnost, že na to nemůže přestat myslet a nakonec to udělá. To tu ještě nikdy nebylo, večírek, kde se setkají tak rozdílné skupiny lidí. Výběrčí daní nikdy předtím s žádným rabínem nemluvili, protože to měli rabíni zakázané a sami to druhým zakazovali. Odpadlíci neví, jak s ním mluvit, co říkat. Možná se ho zeptali, z če-

ho platí daně, a možná jim Ježíš vyprávěl tu historku o rybě a penízi (známe ji právě z Kafarnaum a z Matoušova evangelia – 17:24-27), zasmějí se, pak někdo řekne jinou zvláštní příhodu, a Matouš vidí, jak s nimi Ježíš jí a mluví a směje se a naslouchá jim a rozmlouvá s nimi stále hlouběji. Jak se mu svěřují, že je lidé nenávidí, že se od nich odtahují, jaké mají sny a trápení, jak je Ježíš ujišťuje o Boží nepodmíněné lásce k nim.

A Lévi – Matouš prožívá poprvé v životě nepoznanou radost a štěstí, dosud jeho život naplňovalo jen vydělávání peněz jakýmkoliv, i tím nejodpornějším a nejnižším způsobem, a najednou cítí, že život je víc, cítí, že přivádět lidi k Ježíšovi je naplňuje tou zvláštní radostí, a že to je přesně to, co i jeho známí potřebují a hledají.

Znáte i vy někoho, kdo potřebuje Ježíše? Nebo spíše znáte snad někoho, kdo Ježíše nepotřebuje? Je tak snadné v našem blahobytu uvěřit, že lidé kolem nás mají vlastně všeho dost a vystačí si sami a nic od nás nepotřebují, že ani Ježíš je nezajímá. Je tak snadné zapomenout, že všichni jsme hříšníci, že všichni jsme odsouzeni k smrti, že každý zoufale potřebuje Ježíše, jeho pokoj do srdce, spásu. Je někdo ve vašem okolí, koho si teď vybavíte, koho byste chtěli pozvat na večírek s Ježíšem? Sem, nebo na modlitební setkání, nebo k sobě domů? Spolupracovníky, sousedy, spolužáky, přátele z mládí? Je někdo,

koho máte tak na srdci jako měl Matouš ty své odpadlíky celníky, že to pro ně podnikli?

A když se něco rozhodnete udělat, co tomu řeknou vaši spoluvěřící? Co asi řekli Matoušovi? Co uděláte, abyste překonali jejich předsudky a odpor? Abyste je získali pro svůj večírek? Necháte se odradit, nebo se jako Matouš obrátíte a spolehnete na Ježíše?

Komu vlastně připravil Matouš ve svém domě velkou hostinu? To, co uděláte pro ty, na kterých vám záleží, může být naprosto neobvyklé i skandální, může to narušovat všechny zavedené bariéry mezi lidmi, Ježíš si v právě takových akcích přímo libuje.

Co ti brání, abys něco podnikl pro lidi kolem sebe? Nejsou to tvoje vlastní předsudky, duchovní nadřazenost, stereotypy? Nebo naopak pocit vlastní neschopnosti, ostych? Podle v. 30 Ježíš přišel právě pro takové hříšné a nedokonalé, právě pro ochranu takových lidí tě chce použít. Nemůžeme v našem životě nabídnout lidem ve svém okolí nic lepšího, než je Ježíš.

To je to, co ve svém životě objevil Lévi Matouš. Setkání s Ježíšem ho vedlo k tomu, že k němu pozval všechny své přátele a známé. To je to, proč Bůh zřídil tento sbor v tomto městě. To je to, proč sem Bůh přivedl i tebe.

Amen.

Pak vyšel a spatřil celníka jménem Levi, jak sedí v celnici, a řekl mu: „Pojď za mnou.“ Levi nechal všeho, vstal a šel za ním. A ve svém domě mu připravil velikou hostinu. Bylo tam množství celníků a jiných, kteří s ním stolovali. Ale farizeové a jejich zákoníci reptali a řekli jeho učedníkům: „Jak to, že jíte s celníky a hříšníky?“ Ježíš jim odpověděl: „Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní. Nepřišel jsem volat k pokání spravedlivé, ale hříšníky.“ Bible, Evangelium podle Lukáše 5:27-32

Celníka Léviho známe jako evangelistu Matouše. Ježíš změnil jeho jméno na Matouš (mat-Theus = dar-Boží) jakoby mu chtěl dát vědět o tom, jakou má hodnotu – proč mohl mít Levi problém se svou hodnotou? Výběrčí daní jsou ve všech dobách neoblíbení, v Galileji to platilo dvojnásob, protože byli považováni za zrádce a kolaboranty – vybírali od svého národa peníze pro okupanty Římany, zaštitěni římským násilím. V celém řetězu výběru daní si navíc každý nechával něco pro sebe – výběrčí daní byli také symbolem korupce a zlodějiny. Byli nenáviděni, vyloučení ze společenství, nesměli do synagog, nesmělo se s nimi jíst a pít, i mluvit s nimi bylo neslušné, nikdo nebyl považován za vzdálenějšího Bohu. Slovo „celník“ bylo synonymem slov lupič, bandita, vrah, ničema. Židovské soudy považovaly jejich svědectví za neplatné, jejich peníze byly považovány za tak opovrženě neuhodné, že se nesměly

směňovat, ani přijímat jako almužna chudým.

Ale nebavili se s nimi ani Římané, protože byli Židé. Nikdo celníkovi nic hezkého neřekl, jen hanlivé nadávky. Jediná osoba, která se stýkala a mluvila s výběrčí daní, byl – jiný výběrčí daní. Natož aby s ním mluvil rabin, Boží muž!

Večírek pro odpadlíky

Všimněme si: Jak velice mají „slušní lidé“, včetně těchto lidí v církvi, jasno, s kým se nestýkat, nebavit, koho do modlitebny zvat a pouštět a koho nikoli, kdo je žádoucí a kdo ne.

A teď nežádoucí celník Lévi sedí v bráně Kafarnaum a blíží se k němu jakýsi rabin s učedníky a on si tak odhaduje: dobře, to bude tak 5 drachma za průchod městem od šéfa, po 3 od žáků, rabin se mnou mluvit nesmí, tak mu to vyřídí jeho žáci.... Ale Ježíš jde přímo k němu, podívá se mu do očí a mluví s ním – jako s každým jiným, a dokonce mu říká následuj mě, staň se mým žákem – mým přítelem, součástí mé nejbližší komunity. Neslýchané.

V té době se nemohli lidé přihlásit na školu, studovat a zlepšit si tak společenské postavení. Rabíni – učitelé chodili, pozorovali

mladé lidi a vybírali si žáky sami. To byl jediný způsob, jak změnit své společenské postavení, třídu.

Z opovrhovaného se stát váženým. Bylo to „terno“ pro celou rodinu – Lévi také hned vše opustil a následoval Ježíše. Zamysleme se, jak se tím dramaticky a zcela mění Léviho život, a také jak se to jeví šokovaným Ježíšovým učedníkům. Jak jim ho Ježíš představuje novým jménem – to bude Matouš, „dar Boží“, Ježíš nevidí jen zloděje a kolaboranta, vidí jeho potenciál pro Boží království. Jak si v tom asi rozuměl se svými učedníky? Třeba se Šimonem Zelótem? Zelóti byli extrémisté, teroristé, nenáviděli Římany a ještě více s nimi kolaborující výběrčí daní – jak ho asi Ježíš s ním seznámil?

Všimněme si: Jako by nic si Ježíš přivádí do svého společenství lidí zcela protichůdných názorů a založení, politických i teologických. Možná i do tohoto sboru, možná i zde to někdy jiskří ve výboru, při sborových shromážděních, možná se i tady někdy našťvaně zvedá a odchází atd.

Jen si představte to napětí mezi tak rozdílnými Ježíšovými učedníky, jako partyzán Šimon a kolaborant Matouš – a jak Ježíš společně proměňuje jejich srdce a životy. Na to už nikdy v životě nezapomenou.

A je tu ještě něco – Matouš si pamatuje svoje staré přátele – ostatní výběrčí daní, ví, že pro

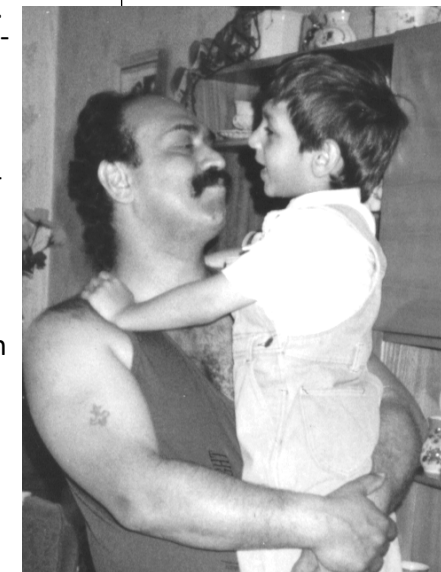

li. Martina měla dceru Dianu z předchozího vztahu, ale s Hansem ne a ne otěhotnět. Každý den jsem se modlila a prosila Boha, aby jim dal dítě. Když pak otěhotněla v sedmnácti, jako před lety i já, Martiny dcera Diana, považují svoji modlitbu za vyslyšenou. Nejdřív jsem sice byla jako kdysi moje maminka v šoku, Diana chodila teprve do školy, učila se na kadeřnici. Když pak doktoři Dianě řekli, že čeká dvojčata, brečela jsem ještě víc – taková mladá a taková zodpovědnost. Dnes to vidím jinak. Dvojčatům budou letos na podzim tři roky a jsou naší velkou radostí, moc je milujeme. Věřím, že Pán Bůh vyslyšel naše prosby. Tato zkušenost a pak ještě s mým zázračným uzdravením mě přivedly k většímu přemýšlení o Božím působení v našich životech. Doma

mi zbyl ještě syn Honza. Je mu 27 let. Byla jsem překvapená, když jsem s velkým odstupem času od narození svých starších dětí najednou čekala dítě. Ernest chodil už do 9. třídy a Martina do 8. Byla jsem zvyklá už mít klídek. Navíc manžel v první chvíli ani nevěřil, že ho máme spolu, když léta před tím nic. Byl ale moc šťastný, že ho máme, stejně jako já. Kvůli Honzovi jsem vlastně začala jezdit na bohoslužby. Přála jsem si, aby můj Honza uvěřil v Boha a přestal lítat po všech možných divných zálibách. Honza byl se mnou tři-krát, ale zůstala jsem já.

Jaká byla tvoje první zkušenost s modlitbou?

Stalo se to asi před šesti lety. Začala jsem hubnout, každý měsíc až o 4 kila, a nechutnalo mi jíst. Jednou večer jsem si kousla do pečeného masa a dostala jsem záchvat. Měla jsem horečky, zimnici a nepomohla ani injekce u doktora. V nemocnici pak řekli, že mám zánět žlučníku, dali mě na kapačky a po týdnu poslali domů s tím, že mě objednej na operaci žlučníku. Jenže doma to bylo špatné, horečky neustupovaly a já musela zase do nemocnice. Řekli mi, že se ten zánět rozšířil i na játra, a já jsem byla další tři týdny v nemocnici. Stále ale zlepšení nepřicházelo nebo jen opravdu nepatrné. Odeslali mě na vyšetření do Plzně, kde mi udělali CT a kde jsem se dozvěděla, že mám rakovinný nádor na játrech. Doktoři pozvali rodinu a informovali je o mém

závažném onemocnění. Zároveň jsem šla domů a čekala na operaci jater v Plzni. Stejnou nemoc měla moje maminka, která na ni zemřela. Dobře jsem si pamatovala, jakými šílenými bolestmi trpěla, a tak jsem se poprvé modlila neformálně, opravdově. Denně jsem prosila Boha, aby mě ještě zachoval při životě, a jestli ne, tak ať aspoň tolik netrpím. Se mnou se trápili všichni moji blízcí. A pak nastal den operace v Plzni. Martina mě s Hansem vezli do Plzně a já si už operaci moc přála, aby to bylo za mnou. Jenže jsem dostala vysoké horečky. Štvalo mě to, protože mě v takovém stavu odmítli lékaři operovat a poslali mě zpátky domů. Doma jsem brala antibiotika, ale horečky neustupovaly, a tak jsem skončila zase v nemocnici. Znovu mi udělali několikrát CT vyšetření. Jednou mě navštívil manžel a sestra Růžena s dcerou. Požádala jsem manžela, aby zašel za ošetřujícím lékařem a zeptal se na můj zdravotní stav. Šel tam a vrátil se celý radostný s tím, že nemám žádný nádor, ale jen zánět. Myslela jsem, že říká blbosti, tak jsem za doktorem poslala ještě Růženu. Když přišla, tak jsme všichni brečeli radostí, objímali se samým štěstím. Půl roku jsme žili s vědomím, že mám rakovinu, a najednou nic. Doktor mi pak řekl, že

bylo velké štěstí, že mě v Plzni neoperovali, to už bych tady dneska nebyla. V Sokolově mi třikrát vytahovali hnis z jater, potřetí za strašných bolestí, a nakonec jsem se uzdravila, i když po třech týdnech jsem šla na vyndávání znovu, tentokrát pod narkózou. Jako diabetička jsem na záněty náchylná. Od 45 let mám cukrovku, nejdřív stačila dieta, pak léky a nyní si dvakrát denně píchám inzulin. Víím, že mě tehdy zachránil Bůh. Zázračně mě uzdravil.

Tvoji rodiče byli věřící?

Doma jsme věřili v Boha. Modlili jsme se o svátcích a pamatuju si, jak maminka dělala kříž na bochník chleba a na Vánoce dávala pod stůl slámu. Stromeček nám vždycky visel ze stropu. Maminka byla hodná dobrotivá ženská, každému pomáhala a celý život pracovala v drůbežárně v Lokti. Ještě v důchodu si přivydělávala jako uklízečka ve Vintířově. S tátou měli celkem deset dětí, takže se museli ohánět. Dva již zemřeli, Eduard v 7 letech, když vypadl v Rokycanech z vlaku, a Honza ve dvou letech na spalničky. Nejstarší je Božka (Jolana), po ní byl Eduard, Štefan (Jarda), já, po mě zesnulý Honza, pak Růžena, Eva, Pepa, Luboš a Helena. Já jsem se narodila v Olomouci, ale od mých pěti let jsme bydleli v Horním Slavkově. Táta

pracoval v Lokti v porcelánce, tak po nějakém čase dostal v Lokti byt a přestěhovali jsme se tam. V Lokti jsem nastoupila do základní školy.

Čím ses vyučila?

Přihlásila jsem se do učení v Chebu. Tatínek mě tam ale nepustil, podle něj Cheb bylo nebezpečné město, a tak jsem zůstala s mámou v domácnosti. V 16 letech jsem musela jít do práce, jinak by mě za komunistů zavřeli za příživnictví. Šla jsem do Kožaku v Horním Slavkově, kde jsem dělala šičku rukavic. Jenže brzy jsem otěhotněla a nastoupila mateřskou. Po mateřské jsem se na dva roky stala pomocnou silou v kuchyni v loketské restauraci Bílý kůň. Pak jsem pět let pracovala ve sklárně v Novém Sedle. Bylo nás tam z naší rodiny hodně, tak jsem tam šla také. Dělala jsem v třisměnném provozu třídičku. Noční mi ale nedělaly dobře, pořád mi bylo špatně, málokdy jsme se doma všichni potkávali. Pořád jsme se s manželem doma střídali u dětí. Nakonec jsem dala výpověď a byla doma. Jenže jsme potřebovali peníze, tak jsem požádala sestru Evu, jestli by se nezeptala v porcelánce v Lokti, jestli nemají pro mě nějaké místo. Eva mi zavolala, že mě vezmou na bílou výrobu. Byla to zase těžká práce, ale jenom na ranní. Myslela

jsem, že to tam nevydržím. Když po 14 dnech přišel mistr, že potřebuju někoho do expedice, šla jsem hned. Tahle práce mě opravdu bavila. Balila jsem hrnky do kartónů. Když mě po nějaké době chtěli dát zpět na bílou výrobu, řekla jsem, že v takovém případě dám výpověď. Mistr si mě nechal v expedici a já tam vydržela dvacet let. Přerušila jsem jen 3 roky mateřskou s Honzou. Předtím jsem byla v roce 1989 vyznamenána jako nejlepší pracovníce. Porcelánka časem začala krachovat, a tak mě s odstupným propustili. Asi půl roku jsem doma brečela, že jsem doma. Nemohla jsem si zvyknout. Nakonec se mi tam ale tak zalíbilo, že jsem se už nikdy do práce nevrátila. Martině se narodila dcera Diana a já se o ni starala jako o svoje dítě. Když se Martina po nějaké době stěhovala do Německa, tak Diana nechtěla, a proto zůstala se mnou. Dostala jsem částečný invalidní důchod a od roku 2016 jsem starobní důchodce. Šla jsem o rok a půl dříve do předčasného.

Kde bydlíš?

Po svatbě jsme dostali od města Loket byt na náměstí, a když byly Honzovi dva roky, tak jsme se přestěhovali do bytu ve Sportovní ulici, kde bydlíme dosud. Byt jsme si s velkou slevou koupili od města, tak je náš. Byli

jsme s Ernestem šťastní, že máme svůj vlastní byt, že máme střechu nad hlavou. V současné době nemám žádné půjčky, končím se splácením úvěru, který jsme si vzali na opravy v bytě.

Kdy jsi poprvé přišla do sboru?

Přišla jsem společně se sestrou Evou a Jolanou na pozvání synovce Vojty Pačana v roce 2014. Ke křtu jsem se rozhodla po třech letech navštěvování bohoslužeb. Těším se na něj, pozvala jsem celou rodinu.

Jaké máš přání?

Moc bych si přála, aby mi Pán Bůh dal dostatek sil, abych mohla ještě co nejdéle pomáhat druhým, abych byla užitečná pro rodinu i církev. Chtěla bych až do smrti zůstat Bohu věrná. Lidé o mně říkají, že jsem na sebe i druhé moc přísná, ale já se moc bojím, abych nesešla z cesty, po které jde se mnou Bůh. Jsem vděčná Bohu za každý den, že ráno vstanu, že jsem soběstačná... Mým ale úplně největším přáním je, aby i moje děti poznaly ve svých životech blízkého Boha, aby pochopily, že vydat se na cestu s Bohem jako přítelem, láskou je největší životní výhra.

Věruško, jsi obdivuhodná žena. Díky moc za tvůj čas i vynikající oběd!

HANA KÁBRTOVÁ

Tři sourozenci oslaví společně svůj svatý křest

V sobotu 16. 9. oslaví v Sokolově společně svůj svatý křest tři sourozenci Věra Biharyová, Eva a Luboš Olahovi. Rozhodli se následovat výzvu Pána Ježíše, odevzdat veřejně před svými rodinami a všemi přáteli a známými své životy, vstoupit do světového společenství církve a stát se Jeho následovníky - křesťany.

Slavnost jejich svatého křtu začne ve 14 hodin bohoslužbou v modlitebně církve adventistů na Kraslické ulici 494 a bude pokračovat křtem v řece Ohři v nedaleké loděnici s vodáckým tábořištěm. Tam pak budou moci všichni gratulanti pobýt s křtenci u ohně při dobrém jídle, hudbě a zpěvu, v případě špatného počasí bude toto společenství v modlitebně.

(tk) 5